

บทที่ ๑๔

จักรวรรดิที่ได้ม้าแล้วสูญไป ค.ศ. ๑๕๓๗-๑๕๔๕

การรุกรานแม่นจูเรย์—สังคมกับเงิน—สนธิสัญญาต่อต้านองค์การคอมมิวนิสต์
สากล—อ่าวเพลล์—ชัยชนะและปราชัย

ชาวญี่ปุ่นที่สนับสนุนการแผ่ขยายอำนาจหลังปี ๑๕๓๑ มีประชาชนอยู่เบื้องหลังที่ร้ายแก่การเกี้ยวกล่อมว่า นโยบายก้าวกรุงรานเป็นสิ่งที่ชอบธรรม ประวัติศาสตร์ตามที่สอนกันในโรงเรียนได้แสดงให้เห็นว่าปր. เทศชาติได้เริ่มการต่างประเทศในศตวรรษที่ ๑๙ โดยมีจุดอ่อนมากมายเป็นปัจจัยรับตะวันตกโนโภสัน และได้ทบทุกข์ยากใต้ความกดดันด้วยเหตุผลพันธุ์ต่างกันมาอีก ๑ ช่วงอายุคนต่อมา เมื่ออสเตรเลียและสหราชอาณาจักรได้ควบคุมการค้ายพชาราญญี่ปุ่นเข้าประเทศ--ความทุกข์เคร่านั้นเหลือจะทนทานได้ยังนัก เมื่อความจริงมีอยู่ว่า ในเอเชีย บอยครั้งชาวญี่ปุ่นมีสถานภาพเที่ยงชawayurop--และเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ญี่ปุ่นก็เผชิญกับการที่มหาอำนาจตั้งกำแพงภาษี (tariffs) กำหนดระเบียบข้อบังคับเรื่องโคลัตัสนิค้า และจัดการด้านต่าง ๆ เพื่อปกป้องสินค้าภายในประเทศ ซึ่งล้วนเป็นมาตรการปกป้องเศรษฐกิจจากการแข่งขันของญี่ปุ่นในระหว่างเศรษฐกิจตกต่ำ จึงไม่เป็นการประหลาดที่ชาวญี่ปุ่นจะรู้สึกถึงขนาดของประเทศและประชากรที่มีเพิ่มมากขึ้น แล้วรู้สึกโกรธแค้น การรำร้องสร้างจักรวรรดิจึงไม่ยากลำบากเช่นกันที่จะนำเสนอเหล่านี้มาเป็นเรื่องพูดถึงกัน ดังที่ยาชิโมโต คินโนโร (Hashimoto Kingoro) แห่งสมาคมรักชาติซากุระ (Sakurakai) ได้เขียนในหนังสือชื่อ **Addresses to Young Man** (สุนทรพจน์สู่เยาวชน) ของเขาว่า :

“เราได้เคยพูดมาแล้วว่า มีเพียงสามวิถีทางเท่านั้นเหลืออยู่สำหรับญี่ปุ่นที่จะหนีให้พ้นจากแรงกดดันของการที่มีประชาชนมากเกินไป... ได้แก่ การอพยพ การก้าวเดินไปในตลาดโลก และการขยายดินแดน ประตุ้นแรกคือการอพยพได้ถูกนโยบายแอนต์อพยพของประเทศต่าง ๆ สถาปัตย์เปล่า ประตุ้นที่สองการก้าวเข้าไปในตลาดโลกก็ถูกผลักไส

“ໄລສົ່ງໃຫ້ພັນປະຕູໂດຍກຳແພງກາເຊີ່ມເປັນເຄື່ອງກິດຂວາງແລະໂດຍກາຍກເລີກສັງຄູງກາරຄ້າ ຢູ່ປຸ່ນຈະທຳອຍ່າງໄຮດີເມື່ອສອງໃນສາມປະຕູນັ້ນໄດ້ປັດກັ້ນ ຢູ່ປຸ່ນແລ້ວ?”^{๗๔}

ສໍາຫັນຢາຊີໂມໂടົ່ງກີ່ເໜືອນຜູ້ຮ່ວມຮັກຫາດີຄອນໆ ຈ ແລ້ວ ການໃຫ້ເຫຼຸດລັດັກລ່າວມີຄວາມຂອບຮຣມເປັນເຫດູ່ເປັນຜົດຕ່ອງກາຮແສງຫາດີແດນອັນເປັນຄວາມທະເໝອທະຍານອຍກທີ່ເດີນຫັດມຸງໄປທີ່ກາທລີ ຈິນ ແລະແມ່ນຈູ້ເຮີຍ ໃນອີກແ່ງໜຶ່ງ ມັນກົມກຈະມາພວ້ອມ ຈ ກັບຄວາມຮູ້ສຶກຜສມປັນປະທີ່ວ່າປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງຢູ່ປຸ່ນ ຄື້ອເປົ້າໝາຍແ່ງການໂຈມຕີ ຄວາມຮູ້ສຶກເລຳ່ານີ້ຍັງວາເວີນອູ່ໃນຄວາມຄົດທີ່ວ່າ ບຽດປະເທດເພື່ອນບ້ານຄວາມເປັນພັນຮົມຕົກກັບຢູ່ປຸ່ນໃນການຕ່ອສູ້ກັບຕະວັນຕກດ້າເພີ່ງແຕ່ປະເທດເພື່ອນບ້ານຈະໄມ້ດີ້ອີ້ນແດນແລະປົງປັນຂ້ອເສັນຂອງຢູ່ປຸ່ນທີ່ຂອງໃຫ້ຮ່ວມມື້ອກັນແລະແນວຄວາມຄົດນີ້ທ້າຍສຸດໄດ້ນໍາໄປສູ່ຄວາມຄົດເຫັນເຮື່ອງ “ຮະບັບແບບແຜນໃໝ່” (New Order) ໃນເອເຊີຍຕະວັນອອກ ຂຶ້ນຍາກຮູ້ມັນຕົຣໂຄໂນໄດ້ປະກາດທາງວິທີ່ກະຈາຍເສີຍໃນແດ່ອນພຖາສົຈິກາຍນ ດ.ສ.ອສຕະ ແຜນນີ້ໄດ້ວັດກວາພກກາຮ່ວມມື້ອກັນກາຍໄດ້ການນໍາຂອງຢູ່ປຸ່ນໃນດ້ານກາຮທ່ານກາຮການເນື່ອງ ເຄຣະຮູ້ກົຈແລກຈິກຈະກົມວັນຫຼາມຂອງຢູ່ປຸ່ນ ຈິນ ແລະຮູ້ມັນຈູ້ເຮີຍ ເພື່ອຂ່າຍກົມືກາຄຕະວັນອອກທັງໝົດໃຫ້ພັນຈາກກາຮຖຸກມາເລະຍູໂປກດັນໃຫ້ຕໍ່ຕ້ອຍລົງ ກະບວນການນັ້ນເກີ່ວຍໂຍງໃນຄື່ງ---ໃນທ່ວງທ່ານອອກ ແລະການຂ່າຍກົມືກາຄຕະວັນອອກໃຫ້ຮ່ວມມື້ອກັນໃນແຜ່ນດີນໃຫ້ຢູ່ ການຄວາມຄຸມກາຮຄນາຄມ ແລະການເຂົ້າຮ່ວມດໍາເນີນກິຈກາຮຕໍ່ຕ່າງໆ ແລະກອງກັບກົງໄມ້ກື່ປັດຕ້ອມ ຢູ່ປຸ່ນໄດ້ດັ່ງຂ້ອເສັນທີ່ມີຄວາມທະຍານອຍກາມກົງຍິ່ງໜື້ນທີ່ເຮີຍກັງໃຫ້ສ້າງວັງໄພບູລືຢ່າງຍິ່ງໃຫ້ຕະວັນອອກ (“Greater East Asia Co-Prosperity”) ແລະຂ່າຍໝາຍຫລັກກາຮນີ້ຄຣອບຄລຸມເອເຊີຍອາຄແນ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອວ່າ ຈະເປັນກາຮເສຣີມພລັງອັນແໜ້ງແກຮ່ງໃຫ້ແກກກາຮເປັນພັນຮົມຕົກກັນໂດຍການນໍາໃນກາຮແອນຕີ້ລົ້ທີ່ນິຍມອານານີຄມ ແລະໂດຍທາງເຄຣະຮູ້ກົຈດ້ວຍກາຮໃໝ່ທາງອອກໄປສູ່ກາຮມື້ນັ້ນແລະວັດຖຸດົນໆ ຈ ທັນນີ້ຕ້ອງໄມ້ເຂົ້າຂ້ອເສັນອັດັກລ່າວໄປຜສມປັບປຸງກັບກາຮສ້າງຈັກກາຮດີໃນແບບເດີມ ຢູ່ປຸ່ນຢືນກຽນວ່າ ນີ້ເປັນກາຮຕອບໄດ້ທີ່ຕະວັນຕກລ່ວງລໍາກົມືກາຄຕະວັນອອກໃນອົດົມາກກວ່າ ຢາຊີໂມໂടົ່ງຂ່າຍເຫັນພຍາຍາມທີ່ຈະແຍກໃຫ້ເຫັນຫຼືກົງກາຮຕັ້ງກັບແຜນຂອງໝາມໃໂມໂຕເພື່ອແໜ່ງລົງຖຸນ ແລ້ງຄວາມໝາຍພິເສດຂອງຢູ່ປຸ່ນແລະແຮງງານຢູ່ປຸ່ນທີ່ສາມາຮັດຈະມີບກາທາໄດ້ໂດຍອີສະຮະໃນດີນແດນໄກລໂພນທະເລ່ງ^{๗๕}

ແນ້ກາຮຖຸກເຕີຍນັ້ນຈະໄມ້ນໍາເຊື່ອຄື່ອເພີ່ງໄດ້ ພາມຄົນເບື້ອງຫລັງສິ່ງເລຳ່ານີ້ເປັນເຮື່ອງທີ່ເຂົ້າໃຈກັນດີເພີ່ງພວແລະມີຜລກາຮອານຸພາພຕ່ອຄວາມຄົດເຫັນຂອງໝາວຢູ່ປຸ່ນ ອຍ່າງໄຮກຕາມກົງມື້ອງ

ว่างให้ลงรอยกันมิได้ ในเรื่องกรรมวิธีที่จะนำมาใช้ในโครงการดังกล่าว บางกลุ่มมีผลประโยชน์ ในโครงการนี้มากกว่ากลุ่มอื่น เช่น คณะกรรมการของกองทัพกวนตุถุและนักอุดสาหกรรมที่เป็น มิตรสหายซึ่งล้วนมีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการในรัฐมนตรี นายทหารอื่น ๆ ก็มีความเกี่ยวข้อง ทำนองนี้ในจีนภาคเหนือ ในขณะที่กองทัพเรือที่ต้องการนำมัณฑะโน้มที่จะเห็นความสำคัญ ของการเคลื่อนย้ายไปสู่ทางใต้ และแล้ว ก็มีการแตกแยกกันของในท่ามกลาง วงการทหารในเมืองนี้ ผู้มีความพร้อมที่จะใช้กำลัง กับฝ่ายนักการทูตและรัฐบุรุษผู้บริหารอยตามประเพณีนิยมของกลุ่ม ผู้นำเมืองอีดีที่จะแสวงหานโยบายที่ดูเหมือนจะเป็นที่นับหน้าถือตาในเมืองหัวห่วงประเทศไทย ทั้งนี้อาจรวมถึงบรรดาหุ้นส่วนที่ก่อตั้งต่าง ๆ และเอกชนได้ดัดแปลงให้มีขึ้นต่อประเทศไทย ต่าง ๆ โดยเฉพาะ---ความกลัวรุสเซีย ความปราถนาที่จะเป็นพันธมิตรกับเยอรมนี (หรืออังกฤษ) และบางที่ผูกมิตรกับอเมริกา---เป็นการง่ายที่จะเข้าใจได้ว่า เหตุใดการยอมรับกันโดยทั่วไป ว่าญี่ปุ่นจำเป็นต้องเสริมกำลังให้มากขึ้นนั้นจึงมิได้นำไปสู่การกำหนดวิถีทางอันแนวโน้มโดย ยัตโนมัติ

การต่อสู้เพื่ออำนาจในญี่ปุ่นดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่แล้วนั้น ย่อมทำให้เกิดความ สลับซับซ้อนมากมายให้ญี่ปุ่นยิ่งขึ้น การที่บรรดาพรรคการเมืองต่างกันยื่อมหมายถึงการ ให้ความสนใจในจุดประสงค์ด้านพาณิชยกรรมลด้อยลงในกิจการต่างประเทศ อย่างมิต้องสงสัย เลย แต่กลุ่มผู้นำใหม่ก็ไม่สามารถจะสร้างนโยบายใหม่ขึ้นมาแทนที่อย่างจริงจังและอย่างมีความ ประسانเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน กองทัพเองก็เช่นเดียวกัน ดังนั้นความปราชัยของพวกหัวรุนแรง สุดมีดในกลุ่มวิถีทางจักรพรรดินิ ค.ศ.๑๙๓๕-๖ มีส่วนทำให้มีการเปลี่ยนแปลงการย้ายหันกันนั่น จากเรื่องการบังคับประเทศไทยจากรัสเซีย มาเป็นเรื่องการก้าวรุदหน้าต่อต้านจีน รวมทั้งการทำ ให้พวกหัวรุนแรงฝ่ายขวาภายนอกประเทศต้องอ่อนแอลง ในขณะที่ในบางระดับ ผู้บัญชาการใน พื้นที่แต่ละแห่ง สมาชิกของคณะกรรมการและทหารในโตเกียวที่มีระดับอาวุโสต่าง ๆ กันใน ระดับนี้สามารถควบคุมเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้โดยอิสระจากการบังคับบัญชาในระดับสูง ความจริงนี้ ยิ่งบุ้นให้เกิดเหตุการณ์ซึ่งจะดึงเอาผู้บังคับบัญชาและดับสูงสุดเข้าไปพัวพันด้วยไม่ว่าจะพอยิ่หรือ ไม่ก็ตาม ความจริงดังกล่าวนั้นเป็นการประกันได้ประการหนึ่งว่า ไม่มีความคิดของกลุ่มใดจะถูก คล้อยตามได้โดยไม่มีบัญชา อันที่จริงแล้ว ผลงานการที่กองทัพยกมีอำนาจครอบงำเดินให้ญี่ปุ่นนั้น ก็คือ การตั้งคำถามว่า ยังมีนโยบายใดเป็นนโยบาย “แห่งชาติ” (“national”) อย่างแท้จริงอีก หรือ บรรดาจักรพรรุสเซียที่ใกล้ชิดเบื้องพระยุค滥นาท ก็ดำเนินการต่อญี่ปุ่นแนวหลังเพื่อปกป้อง รัฐธรรมนูญและเกียรติภูมิแห่งราชบัลลังก์--เป็นการต่อสู้ที่ทำให้พวกเขายินดีพร้อมที่จะสละเกินไป

ได้แม้มแต่หลักการในการต่างประเทศ บรรดาธรรษุฐาจะยอมให้ข้อผ่อนปรนในการถูกถีบง กับรัฐมนตรีสังคมหรือกับดัวแทนของคณะกรรมการพิจารณาเรื่องการทหาร เพียงเพื่อจะพบว่า ข้อผ่อนผัน ผ่อนปรนเหล่านี้ล้วนเป็นรือที่คิดกันมาแล้วและได้ใช้บังคับกันแล้วโดยนายทหารระดับชั้นรองลงไป สถานการณ์นี้ทำให้นักประวัติศาสตร์เช่นเดียวกับคนร่วมสมัยยกที่จะแยกแยะความรับผิดชอบ ที่มีต่อข้ออภินิจฉัยต่าง ๆ เป็นภาวะแวดล้อมที่จำเป็นต้องระลึกกันไว้เมื่อได้อ่านเรื่องต่อไปนี้

การรุกรานเมียนมุนเรียใน ค.ศ.๑๙๓๑ เป็นการเริ่มต้นแบบอย่างลางร้าย เพราะกองทหารญี่ปุ่นที่ได้ยึดครองเมืองมุกเด็นในคืนวันที่ ๑๔-๑๕ กันยายนนั้นได้ดำเนินการตามแผนการของคณะกรรมการแห่งกองทัพกวันตุุ มิใช่ตามนโยบายของโตเกียว อันที่จริง รัฐบาลก็ได้รับการปรึกษาในขั้นแรก เมื่อมีการส่งกำลังไปเสริม ยิ่งกว่านั้นในไม่กี่เดือนต่อมา ฝ่ายผู้บัญชาการระดับสูงได้ให้การสนับสนุนเต็มที่แก่ทหารในแนวรบ ยอมรับคำสั่งของรัฐบาลครั้งแล้วครั้งเล่าที่ให้จำกัดการรุกคืบหน้า แต่แล้วก็กลับยินยอมให้มีการเพิกเฉยคำสั่งโดยได้รับการร้องเรียนว่าเป็นความจำเป็น ที่จะต้องปฏิบัติการ ด้วยการใช้เทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นที่ยึดครองได้ขยายกว้างออกไป และนักการทูต ก็ต้องพยายามกับภาวะที่ต้องตกลงใจโดยโจนไปกับเหตุการณ์ที่ลุ่งไปแล้ว ได้มีการจัดตั้งรัฐบาล หุ้นส่วนเป็นมาตรการห้ายสุด ในรัฐเมียนมุนในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.๑๙๓๒ ซึ่งทำให้กองทัพ กวนตุุสมีมือนได้ครอบครองจักรวรรดิส่วนตน ผู้บังคับบัญชาการซึ่งเป็นราชทูตประจำประเทศไทย ก็มีมาตรการอันกว้างขวางที่จะเป็นอิสระโดยควบคุมและบริหารราชการทหารและ พลเรือน ชนนาแพลเรือ โอะกาดา (Okada) ผู้เป็นนายกรัฐมนตรีองใน ค.ศ.๑๙๓๔-๓๖ ก็ได้ระบุไว้ใน เวลาต่อมาว่า รัฐบาลไม่มีทางทราบเลยว่ากองทัพกวันตุุมีแผนการและกิจกรรมอะไรบ้าง^{๗๖}

ในขณะเดียวกัน การทูตที่ทำท่าที่จะสามารถทำได้ในการถอนมือเสียงของประเทศไทย ในวันที่ ๒๑ กันยายน สองวันหลังจากการรุกรานเมียนมุนเรีย จึงได้ร้องเรียนต่อองค์การสันนิบาตแห่งชาติ และญี่ปุ่นได้ปฏิเสธอย่างเป็นทางการว่าตนมิได้แสดงหาความประยานอย่างทางดินแดนญี่ปุ่นยังให้คำมั่นว่าจะถอนทหารเพียงเพื่อจะพบว่าเมื่อวันเวลาผ่านไป โตเกียวขาดอำนาจ อาญาสิทธิ์ที่จะถอนทหาร เป็นเวลาหลายสัปดาห์ที่อรรถาธิบายและการกล่าวโทษกันเองช่วยกีดขวางความคืบหน้า แล้วในเดือนพฤษจิกายน โดยความเห็นชอบของญี่ปุ่นเอง องค์การสันนิบาตแห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบถาม (commission of inquiry) ภายใต้การนำของลорดลิลตัน (Lord Lytton) มีการแต่งตั้งกรรมการร่วมคณะนี้ในเดือนมกราคมใน ค.ศ.๑๙๓๒ และคณะกรรมการไปถึงเมืองโโยโกามะในเดือนต่อมา การสืบถามก็พบว่า “แท้” “ไปเสียก่อนด้วยซ้ำ

เพราะแม่นๆเรียบประภาคด้วยเอกสารชั้นไม่ว่าจะได้เห็นหรือได้ยินเรื่องอะไร นับแต่นักล้วนไม่น่าเชื่อถือในเรื่องกองทัพนี้ แม้ว่าจะเป็นที่รู้กันอีกหลายปีต่อมาว่าเป็นเรื่องจริงที่ว่ามีการวางแผนก่อการจงใจโดยฝ่ายทหาร รายงานของคณะกรรมการที่ยื่นต่อองค์การสันนิบาตแห่งชาติในเดือนกันยายน ค.ศ.๑๙๓๒ ก็ได้ยืนยันประณามการก้าวร้าวกราบนของญี่ปุ่นและปฏิเสธข้อโต้แย้งใดๆ ทำให้เป็นการหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องไม่ยอมรับระบบที่กองทัพกวนตุ้งได้จัดตั้งขึ้นดังนั้น ญี่ปุ่นก็ต้องรับรองเองอย่างเปิดเผย และลาออกจากองค์การสันนิบาตแห่งชาติในทันทีที่มีการสถาปนาตนที่เจนิวainเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.๑๙๓๓

จีนเมืองได้รับอะไรจากความเคลื่อนไหวดังกล่าว จะพบว่าความเห็นอกเห็นใจของตะวันตกช่วยจีนเมืองได้มากนัก เมื่อกองทัพญี่ปุ่นปฏิบัติการทางทหารอีกในมณฑลต่างๆ ทางภาคเหนือในต้นปี ๑๙๓๓ ในไม่กี่สัปดาห์แรกของปีนั้น ก็มีการใช้ข้ออ้างที่จะรวมเอาเยอรมัน (Germany) ไว้กับแมนจูเรีย ในเดือนพฤษภาคม ได้มีการพักรบที่ตั้งกุ (Tangku) เป็นการเจรจาโดยมีได้อ้างถึงนักการทูตเลย มีการกำหนดเขตปลอดทหารเป็นครึ่งฉนวนแม่ให้ญี่ปุ่นผู้ลงได้ และเป็นพื้นฐานสำหรับผู้บัญชาการทหารญี่ปุ่นที่จะตั้งข้อเรียกร้องใหม่ในเวลาต่อมา เช่น ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๔ ได้มีการเรียกร้องให้จีนถอนทหารออกจากมณฑลโไฮเปย (Hopei) และชาหาร์ (Charhar) โดยให้เหตุผลว่า การที่มีทหารจีนปรากฏเป็นการคุกคามการรัฐบาล ไว้ซึ่งสันติภาพ ในขณะเดียวกัน ฝ่ายทหารญี่ปุ่นเองก็ได้สนับสนุนการเคลื่อนไหวทางการเมืองจีนในภาคเหนือซึ่งอาจจะยอมรับการปกครองตนเองโดยอิสระภายใต้การอุปถัมภ์ของญี่ปุ่น

การรุกคืบหน้าของญี่ปุ่นในประเทศจีนในระยะหลังปีนั้น ส่วนใหญ่เป็นการรุกในระดับท้องถิ่นเป็นครั้งเป็นคราวและเป็นการรุกที่มีขอบเขตเล็กๆ มีครั้งจะเกิดเสียงครหาอันอาจจะทำให้เกิดการแทรกแซงทางทหารจากฝ่ายประเทศอื่นๆ อีกทั้งเป็นผลงานของทหารด้วย แม้ว่าผลลัพธ์จะทำให้ได้รับความสนับสนุนทางการเมืองภายในประเทศ กระทรวงการต่างประเทศก็พึงพอใจอยู่กับการประกาศลัทธิในเดือนเมษายน ค.ศ.๑๙๓๔ ว่า สัมพันธภาพระหว่างจีนกับญี่ปุ่น---ซึ่งได้บรรหนาไว้ในแห่งที่ค่อนข้างจะถูกต้องกว่านั้นว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีอำนาจจอมพลโดยหรือผู้คุมครองให้การอารักขา มากกว่าจะเป็นการทูตระหว่างรัฐที่มีเอกสารชาติ---ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นเรื่องท่องค์การสันนิบาตแห่งชาติหรือบรรดามหาอำนาจอื่นๆ ใจจะเกี่ยวข้องด้วยได้ ๑๙ เดือนต่อมา ญี่ปุ่นได้เสนอพื้นฐานของการทำข้อตกลง ได้แก่ การที่จีนรับรองรัฐญี่ปุ่น ปราบปรามกิจการได้ๆ ที่ต่อต้านญี่ปุ่นในประเทศจีน และอนุพันธ์-มิตรกับญี่ปุ่นเพื่อต่อต้านคอมมิวนิสต์

อย่างไรก็ตาม แม้จะถึงขนาดนี้แล้ว ญี่ปุ่นก็ยังไม่อาจจะครอบงำจีนได้เสียที่เดียว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่นานกินรือ การที่จีนต้องดึงดันและเป็นปฏิบัติที่ต่อญี่ปุ่นในการเจรจาอันเป็นผลต่อมานั้นในไม้ข้าวเริ่มทำให้ญี่ปุ่นเข้าใจว่า การใช้วิธีการชั่วมือชั่วคราวนั้นยังไม่ปราฏภัยเพียงพอ ที่รรศนนี้แพร่หลายมากขึ้นเมื่อ เจียง ไค เช็ค (Chiang Kai-shek) ได้ทำข้อตกลงกับฝ่ายจีนคอมมิวนิสต์ในปลายปี ๑๙๓๖ ว่าด้วยการต่อต้านญี่ปุ่นร่วมกัน ในขณะเดียวกันผู้บัญชาการระดับสูงก็พบว่า พวกรหัวเราะร้อนของตนก็ยกแก่การยับยั้งหรือได้พูนเหตุผลตีเพียงพอจะหมายกว่าที่จะไม่พยายามยับยั้งพวกรหัวเราะร้อน ความล้มเหลวของการที่ทหารระดับกลางระย่อท้อถอย สิ่งนี้อาจจะพลุ่งพล่านระเบิดขึ้นมากได้ ถ้าไม่มีความพอประมาณในเดินเด่น ใกล้โพ้นทะเลในขณะที่นโยบายต่างประเทศที่มีลักษณะเสียงโโซคกีได้รับประโยชน์ด้วยการทำได้สำเร็จ กล่าวคือ นโยบายต่างประเทศอาจจะลดความตึงเครียดทางการเมืองที่เกิดขึ้นภายในประเทศได้ และแสดงให้เห็นผลกำไรทางเศรษฐกิจอย่างเป็นไปได้ด้วย เมื่อสมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มควบคุม (Tosei) ที่เข้าครอบงำกองทัพบกแล้ว ล้วนเป็นผู้ที่อุทิศตนเพื่อการของญี่ปุ่นบนแผ่นดินใหญ่--และสมาชิกส่วนใหญ่ของสาธารณรัฐจีนเองก็ถูกซักจุ่งให้คาดหวังผลสำเร็จบางประการจากกลุ่มควบคุมนี้--ในปี ๑๙๓๗ ความหวังที่จะเกิดการประทัดรั้งใหญ่กับจีนก็มีมากขึ้น

การประทัดรั้งด้วยการเมืองเกิดขึ้นที่สะพานมาโรโคโปโล (Marco Polo Bridge) ใกล้ปักกิ่ง ในคืนวันที่ ๗ กรกฏาคม เมื่อเกิดการยิงกันขึ้นระหว่างทหารจีนกับทหารญี่ปุ่น ในขณะที่ทหารญี่ปุ่นกำลังคิดฉลอนอยู่ การต่อสู้ได้แพร่หลายออกไปอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นสงครามในไม่กี่สัปดาห์ต่อมาก เหตุผลประการหนึ่งคือ การต่อต้านของจีนได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าดีดึงดันผิดปกติ อีกประการหนึ่งก็คือ การที่ฝ่ายญี่ปุ่นเองขาดยานยนต์ขาดจรวดเหมือนว่าเต็มใจจะให้เกิดข้อตกลงระดับทั้งที่นี่ รัฐบาลต้องการข้อตกลง ฝ่ายกองบัญชาการทหารระดับสูงเองมีสมาชิกมากหลายที่ต้องการเช่นเดียวกัน เพราะนายทหารซึ่งญี่ปุ่นหลายคนไม่เต็มใจที่จะให้กองทัพบกญี่ปุ่นด้วยเงินไว้ในประเทศจีนถึงขนาดต้องละทิ้งเมืองจูเรย์ และมองโกเลียให้เปิดกว้างต่อการญี่ปุ่นตีของรัสเซีย และผู้บังคับการในพื้นที่เกิดเหตุและพันธมิตรของชาเล่นนั้น และหัวหน้าหน่วยของคณะเสนาธิการทหารก็สามารถที่จะขัดขวางมิให้มีการดำเนินงานตามข้อเสนอให้ที่เข้มงวดกวดขันนั้นได้ ในขณะนี้ “กิจการจีน” (“China Affair”) ที่เรียกันนั้นเป็นผลมาจากการก่อการของฝ่ายทหารอีกครั้งหนึ่ง

ทันทีที่ได้มีการปฏิบัติการอย่างโดยแท้แล้ว แหน่อนว่าโดยเกียรติยากที่จะปฏิเสธการ

เสริมกำลังรบได้ และการส่งเสริมกำลังน้ำทึบเป็นไปได้ ดังที่เกิดมาแล้วในเมืองจูเรย์หกปีที่แล้ว เพราะขนาดของการปฏิบัติการได้เพิ่มขึ้นอย่างสิบต่อหนึ่ง ในต้นเดือนสิงหาคม เทียนสิน (Tientsin) และปักกิ่งถูกยึดครอง เมื่อถึงเดือนกันยายนได้มีทหารญี่ปุ่นถึงกว่า ๑๕๐,๐๐๐ คน แล้วที่ประชุมน้ำยาตราทัพในประเทศจีน สองครัมได้แผ่ขยายไปสู่ทางใต้ โดยเริ่มต้นขึ้นที่เชียงไฮ้อีกเช่นเคย ณ ที่ซึ่งมีการรบอย่างหนัก และได้มุ่งบุกทะลวงขึ้นไปตามแม่น้ำแยงซี (Yangtse) สู่กรุงนานกิง (Nanking) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของเจียงไคเช็ค เมืองหลวงถูกยึดครองในกลางเดือนธันวาคมและได้กลับไปแลกเปลี่ยนจากการทำลายล้างผลลัพธ์ผู้คนครั้งล่าร้ายที่สุดของสองครัม เมื่อกองทหารญี่ปุ่นยื่อหยอดนรระเบียงบินยานถึงขั้นมาตรฐาน ปล้นสะดม เผาผลลัพธ์ทุกสิ่งตามอำเภอใจ พฤติกรรมนี้ได้ทำให้กองทหารญี่ปุ่นได้ชื่อว่าเป็นทหารที่มีความลั่นโฉมและโหดเหี้ยม เป็นกิตติศัพท์ที่ยืนนานจนถึงปี ๑๙๔๕ เมื่อญี่ปุ่นยอมแพ้

อย่างไรก็ตาม ขั้นตอนของญี่ปุ่นเป็นการประกันว่า สองครัมจะยังคงดำรงต่อไปรัฐบาลจีนได้ถอนตัวไปสู่ภัยในแผ่นดินอย่างคุ้มค่าอยู่เป็นค่ายไปจนกว่าเมืองจุงกิง (Chungking) และแสดงที่ท่าว่าเต็มใจที่จะต่อรองกับญี่ปุ่น ในอีก崩หนึ่ง ในโตเกียวเอง ความสำเร็จแต่ละครั้ง มีแนวโน้มที่จะยืนยันความเชื่อที่ว่าการยุติปัญหาจีนนั้นพ่อจะมองเห็น布拉กูตแล้วต่อหน้าต่อตา ค่าแห่งสันติภาพได้ทวีสูงค่าขึ้น ก่อนสิ้นปี ๑๙๓๗ การพูดคันเพื่อจำกัดความขัดแย้งให้มีเฉพาะในระดับห้องถินก็เป็นแค่เลิกพูดได้แล้ว และนายทหารส่วนใหญ่ได้เรียกร้องว่ามิต้องการสิ่งใดมากไปกว่าการจำกัดเจียงไคเช็ค โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วในระยะนั้นว่า การที่เขินได้ร้องเรียนต่องค์การสันนิบาตแห่งชาตินั้นจะไม่ได้รับความช่วยเหลือใด ๆ เท่าที่จำเป็นเลย ดังนั้น เงื่อนไขที่เสนอแก่จีนแต่ก่อนก็ถูกเพิกถอน และทั้งประเทศเตรียมพร้อมที่จะทำสองครัมเด็ดขาด การปิดล้อมทางทะเลได้ขยายไปทั่วชายฝั่งจีน รวมทั้งเมืองต่าง ๆ ของจีนถูกโจมต่อย่างหนักและได้มีการรณรงค์สองครัมเพื่อสร้างความเป็นปีกแผลกดันแทนเท่าที่ได้มา เช่น ระหว่าง ค.ศ.๑๙๓๘ กำลังทหารในจีนภาคเหนือและลุ่มแม่น้ำแยงซีได้เชื่อมถึงกันโดยการติดต่อกันทางบกต่อ กัน ในเดือนตุลาคมปีนั้น ทหารได้เคลื่อนกำลังขึ้นไปตามลำน้ำแยงซี จนถึงเมืองฮันกาว (Hankow) กำลังอึกส่วนในภาคใต้ไปถึงเมืองกว่างตุ้ง (Canton) เมื่อถึงเดือนพฤษจิกายน เมื่อรัฐบาลโคลโคนประการแผนการของเขามี “ระเบียบแบบแผนใหม่” นั้น ที่จริงแล้วก็คือว่าญี่ปุ่นได้ความคุ้มพื้นที่ที่มั่งคั่งที่สุดมีประชากรหนาแน่นมากที่สุดเป็นส่วนใหญ่ของจีนไว้หมดแล้วยกเว้นมณฑลเสฉวน (Szechwan)

เมื่อชัยชนะเหล่านี้ไม่สามารถจะทำให้รัฐบาลพ höchstชาตินิยม (The Nationalist Party หรือ Kuomintang ของเจียงไคเช็ค) ยอมศิโรราบ ลัทธิชาตินิยมดูเหมือนจะเจริญงอกงามบนความปราศจาก เท่า ๆ กับชนชั้นชั้นด้วย---ปี ค.ศ.๑๙๓๗ ได้มีการหยุดพิจารณา ญี่ปุ่นยังมิได้ขยายตัวตามความอุดตสาหะสามารถของตน กล่าวกันว่า ญี่ปุ่นนั้นเหมือน “ประเทศที่ผูกพันอยู่ในสังคมอาภานิคมมากกว่าจะเป็นประเทศที่ได้ใช้พลกำลังทั้งหมดของตน....ต่อสู้อิริราชศัตรุที่ทรงอำนาจทัดเทียมกัน”^{๗๗} อย่างไรก็ตามญี่ปุ่นก็ได้ประสบการณ์จากการดึงตัวทางเศรษฐกิจและความเบื่อหน่ายสังคม ในขณะที่ผู้นำทางทหารก็ติดใจรุ่งเรืองถึงการประทับรุ่งเรือง ในไม่กี่ปีต่อไปซึ่งต้องมีการตระเตรียมให้พร้อมสร้างเพื่อที่จะเป็นไปได้ ดังนั้น ผู้นำทางทหารได้เปลี่ยนยุทธศาสตร์ แสวงหาการเอาไว้ เปรียบทางการเมืองมากกว่าจะเป็นการได้ เปรียบทางทหาร ขึ้นแรก ผู้นำทางทหารได้พยายามตัดจីนจากโลกภายนอกโดยใช้แรงกดดัน บรรดาภิตรประเทศของจีน ข้อวินิจฉัยนี้นำไปสู่การยึดครองไฮนา (Hainan) ซึ่งเป็นเขตผลประโยชน์ฝรั่งเศสในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.๑๙๓๗ และในเดือนมิถุนายน ได้มีการปิดล้อมเขตให้ สัมปทานของอังกฤษและฝรั่งเศสในเทียนสิน ขบวนการสำเร็จลุล่วงเมื่อเกิดสังหารมื้นในยุโรป ในไม่ช้าภายหลัง เพราะเมื่อต้องพะวงกับการตระเตรียมเพื่อสังคม บรรดามหาอำนาจก็มิอาจ จะต้านทานข้อเรียกร้องของญี่ปุ่นได้แล้ว ภายใต้เงื่อนไขของฝรั่งเศสได้ยินยอมให้ญี่ปุ่นมีทางออกไป ทางใต้ผ่านอินโดจีนและอังกฤษก็ยอมปิดเส้นทางจากพม่าไปยุนนาน (Yunnan) เป็นการชั่วคราว

สิ่งที่เสริมต่อความสำเร็จตั้งแต่ต่ำกว่าคือความพยายามที่จะก่อการร้ายจากภายในประเทศ จีน บรรดาผู้บัญชาการทหารญี่ปุ่นได้เคยพยายามที่จะให้ผู้นำระดับท้องถิ่นจีนช่วยเหลือตน นานาและบ่อยครั้งในอดีต แต่ก็ไม่สำเร็จ จนเมื่อหวังชิง Wei (Wang Ching-wei) แยกตัวออกจาก พรรคจีนชาตินิยม ญี่ปุ่นจึงได้ตัวรัฐบุรุษ ในเดือนมีนาคม ค.ศ.๑๙๔๐ หวังได้รับการสถาปนาขึ้น เป็นหัวหน้ารัฐบาลหุ้นเช็คในเมืองนางกิงด้วยความหวังกันว่า จะสามารถดึงเสียงประชาชน ให้สนับสนุนการทำสัญญาสันติภาพตามเงื่อนไขญี่ปุ่น แต่ปรากฏว่าล้มเหลว ทั้ง ๆ ที่ญี่ปุ่นได้ให้ เกียรติศพอควรแล้ว อันที่จริง ทั้งเจียงและพวกคอมมิวนิสต์ยังคงทำสังคมรุ่งโจรตามพื้นที่ ของตน เป็นการทำให้ทรัพยากรญี่ปุ่นสิ้นเปลืองสูงมาก และเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าพันธมิตร ระหว่างเจียงกับคอมมิวนิสต์มีค่าพอควรเมื่อสังคมจีน-ญี่ปุ่นได้ถูกกลืนหายไปในห้วงหมาดูที่ ทึ่กว้างกว่าเดิมมาก

เหตุการณ์ในประเทศจีนมีผลกระทบสำคัญมากต่อสัมพันธภาพระหว่างญี่ปุ่นกับบรรดา

มหาอำนาจเมื่ออำนาจอาณาจักรสิทธิ์ญี่ปุ่นขยายออกไปก็เป็นการให้ประโยชน์แก่การค้าของญี่ปุ่น เป็นการโจมตีผลประโยชน์อังกฤษและอเมริกาในบางระดับ ในทำนองเดียวกัน กรมวิเชียรที่ญี่ปุ่นใช้ในการก่อเหตุการณ์มากมายขึ้นนั้นได้ทำให้เรืออังกฤษและอเมริกาต้องเข้าไปพัวพันด้วยในกลุ่มแม่น้ำแยงซี ทำให้สองประเทศมีความทุกข์ร้อนยิ่ง สิ่งเหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้สองประเทศแสดงความเห็นอกเห็นใจein ในอีกแห่งหนึ่ง ไม่มีฝ่ายใด- ฝ่ายหนึ่งติดพันวิกฤตการณ์ในยุโรป อีกฝ่ายเป็นเพราะนิยมอยู่โดยเดียว- เต็มใจที่จะดำเนินการได้ต่อต้านญี่ปุ่นในขั้นต้นเลย จนเมื่อญี่ปุ่นเปลี่ยนนโยบายซึ่งเริ่มจะคุกคามตนโดยตรงมากขึ้นหลังปี ๑๙๓๗ จึงได้มีการดำเนินการต่อญี่ปุ่น

ในช่วงระยะต่อเนื่องกันสมื่อน “ระยะเปลี่ยนจากพักการสงบ” ญี่ปุ่นมีความเกี่ยวข้องผูกพันโดยตรงต่อการที่จักรวรรษเซียโอมตี การได้แม่นญูเรียเป็นการตรวจสอบความท่าทางอย่างเต็มที่ของรุสเซียในดินแดนนั้น บีบบังคับรุสเซียให้ขายกิจการบริษัทเดินรถไฟสายแม่น้ำเรียงได้ (สายที่แยกจากการไฟฟารานส์ไซบีเรีย โดยแล่นผ่านเมืองหารบิน (Harbin) ไปสู่เมืองวลาดิวอสต็อก) ทำให้ต่างมีพร้อมเดนร่วมกันซึ่งการประทับนักปีกมุ่งก่อเกิดได้ ดังนั้น การประทับนั้น ตรงพร้อมเดนร่วมของแม่น้ำเรียง ไซบีเรีย และกาหลีในเดือนกรกฎาคม ๑.๖.๑๙๓๘ ซึ่งมีความยาวนานก่อขึ้น ๒ สัปดาห์ และการประทับอีกในเดือนพฤษภาคม ๑.๖.๑๙๓๙ ที่โนมันอัน (Noman-han) ระหว่างแม่น้ำเรียงกับมองโกเลียนอก ก็มีได้ยุติภัยกิจเดือนกันยายน ทั้งสองฝ่ายใช้กำลังทหารมากมายรวมทั้งกำลังยานเกราะ การที่ญี่ปุ่นมีได้ชัยชนะสำเร็จผลโดยเด็ดขาดทำให้ญี่ปุ่นต้องวิตกกังวลกับพลกำลังของรุสเซีย

ความหวาดกลัวดังกล่าวรวมทั้งความรู้สึกตัวว่าถูกโดดเดี้ยวย่างการทุตโดยการถอนตัวออกจากองค์การสันนิบาตแห่งชาติ ได้ทำให้ญี่ปุ่นเริ่มมองหาเพื่อน สิ่งนี้นำไปสู่ยอมรับนีก่อนหน้านั้นหลายปีแล้ว-- เมื่อศัตรูของเยอรมนีคือความเชื่อมั่นในการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์และต้องการมิตรชั่นเดียวกับญี่ปุ่น-- ผลก็คือการลงนามในสัญญาต่อต้านองค์การคอมมิวนิสต์สากล (Anti-COMINTERN PACT (องค์การ COMINTERN เป็นองค์การส่งเสริมการปฏิวัติโลกให้เป็นคอมมิวนิสต์ มีรุสเซียอยู่เบื้องหลังที่สมมุติกันว่าเป็นองค์การระหว่างประเทศหรือองค์การสากล-- คำยืนยันของผู้เขียน)) สนธิสัญญานี้อธิบายถ่องชาติให้ร่วมมือกันต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์สากล และเป็นพันธมิตรลับ ๆ ต่อต้านรุสเซีย การที่ได้รู้เรื่องนี้ช่วยทำให้กองทัพยกใน ๑.๖.๑๙๓๙ เชื่อว่า การกระทำของตนในจีนเป็นการเสี่ยงที่ชอบธรรม อันที่จริง ไม่ซ้านักกลุ่ม

อิทธิพลของฝ่ายทหารได้เริ่มที่จะเร่งร้าด้วยเรื่องที่ปรากฏจริงจังและอย่างเปิดเผย พวากษาคิดว่า ความผูกพันระหว่างเยอรมนีับญี่ปุ่นอาจถูกใช้เป็นเครื่องค้ำประกันต่อต้านการเคลื่อนไหวของรัสเซียและเพิ่มแรงกดดันให้จีนยอมแพ้ ดังนั้น ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.๑๙๓๘ ผู้แทนของกลุ่มนี้คือ นายพล ออชิมา ฮิโรชิ (Oshima Hiroshi) ในฐานะที่เป็นอุปถัodus; ทหารก่อนแล้วต่อมาในฐานะที่เป็นเอกอัครราชทูตที่ได้รับจากฝ่ายเยอรมนีในกรุงเบอร์ลิน การเจรจาล้มเหลว เพราะเยอรมนีไม่ต้องการผูกมัดตนเองไว้กับสนธิสัญญาแอนติรัสเซีย และญี่ปุ่นเองไม่ต้องการผูกมัดตนเองไว้กับการเป็นพันธมิตรที่มีข้อบ纽าดาก้าวข้างมากกว่าที่ต้นต้องการ แต่ทั้งนี้การเจรจาได้สิ้นสุดลงเมื่อได้มีการประกาศสนธิสัญญาไม่รุกรานกันระหว่างเยอรมนี-รัสเซีย ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๓๘

รัฐบาลโคนิชูดที่สองที่เข้ารับหน้าที่ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.๑๙๔๐ ได้แข็งขึ้นข้อเรียกร้องใหม่อีกครั้งจากกองทัพบกให้ทำข้อตกลงกับเยอรมนี รัฐมนตรีต่างประเทศชื่อมัตสุโอะก้า (Matsuoka Yosuke) แสดงความประสงค์ตื่อเรือรันยิ่งด้วยความมั่นใจในตนของว่าจะสามารถเอารัด เอกาเบรียบข้อตกลงใหม่ให้ญี่ปุ่นมีใช้เยอรมนีเป็นฝ่ายได้เปรียบ เขาเชื่อมั่นด้วยว่า เยอรมนีจะเป็นฝ่ายชนะในยุโรป โดยความเชื่อมั่นนั้นเองที่เขาได้ให้ข้อสรุปว่า ญี่ปุ่นไม่ควรรังรอที่จะเจรจาแบ่งบัณฑิตแห่งชัยชนะ เพราะเมื่อถึงกาลเวลา ฝรั่งเศส และอิตาลีได้บังคับใช้กฎหมาย บรรดาอาณาจักรของชาติ เหล่านั้นยอมยกปลอยให้ญี่ปุ่นตามลำพังโดยปราศจากการบักบ้องคุ้มครอง ดังนั้น การที่ได้คาดหวังผลเช่นนั้นทำให้รัฐบาลหมุดสิ่นความสงสัยแคลงใจได้ ฯ และสนธิสัญญาไตรภาคี (Tripartite Pact) กับเยอรมนี และอิตาลี ก็ได้ถูกลงนามกันในวันที่ ๒๗ กันยายน ค.ศ.๑๙๓๗ สนธิสัญญา ว่าตัวยังความเป็นกลางในเดือนเมษายน ปี ๑๙๔๑ ได้ช่วยเสริมสร้างให้สนธิสัญญาไตรภาคีแข็งแกร่งยิ่งขึ้น สนธิสัญญาว่าด้วยความเป็นกลางมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ญี่ปุ่นมีความแน่นอนใจในพร้อมเด่นของภาคเหนือของตอนมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เป็นคราวเคราะห์สำหรับชื่อเสียงของมัตสุโอะก้าเอง ที่นั่นโดยทั้งหมดได้เป็นเครื่องพิสูจน์ในตัวของมันเองว่า ขึ้นอยู่บนพื้นฐานแห่งการคาดการณ์ผิด อังกฤษมิได้พยายามต่อการโจมตีของเยอรมนี ยิ่งกว่านั้น 希特เลอร์ (Hitler) ได้รุกรานรัสเซียในเดือนมิถุนายน ค.ศ.๑๙๔๑ โดยมิได้บอกล่วงทราบว่าให้ญี่ปุ่นทราบล่วงหน้า ผลลัพธ์ได้ของ การรุกรานนั้นก็คือ มัตสุโอะก้าต้องหลุดโลกไปจากตำแหน่งเมื่อวิกฤตปรับปรุงรัฐบาลอีกรั้งหนึ่ง ในเดือนกรกฎาคม

ในสมัยที่อยู่ในตำแหน่ง มัตสุโอะก้าได้มีมติใหม่แก่ความทະเยอทะยานของญี่ปุ่นโดย

การกำหนดแผนขยายอำนาจในเอกสารนี้ ตั้งแต่ต้นปี ๑๙๓๖ ฝ่ายทหารเองได้เคยถูกเกี่ยงถึงเรื่องนี้มาแล้วด้วยมีบรรคนะว่าญี่ปุ่นควรควบคุมน้ำมัน ดีบุก ยาง และอัลูมิเนียม และวัตถุอื่นที่มีค่าทางยุทธศาสตร์ของภูมิภาคนั้น แต่ก็ไม่ได้มีการกระทำใด ๆ ที่จะเริ่มนั่นตอนเพื่อนำการมาใช้บังคับให้เกิดผล จนกระทั่งมัตสุโอะก้าได้กระทำการประชุมประสานงานระหว่างรัฐบาล กับผู้นำฝ่ายทหารในวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ.๑๙๔๐ ได้มีการลงมติตัดสินใจที่ได้รับการยืนยันอีกครั้งในวันเดียวกันในคณะกรรมการรัฐบาลในเดือนกันยายนว่า ญี่ปุ่นจะจลาจลโอกาสที่สองครั้งในยุโรป ได้อีก่อน จึงได้มีการลงมติให้ดำเนินการต่อไปในอินโดจีน สยาม (ไทย) พม่า 猛烈 และหมู่เกาะอินเดีย (Indies คืออินโดนีเซียปัจจุบัน--ผู้เขียน) ของเนเธอร์แลนด์ ในขั้นต้น ต้องลองใช้การทูตให้บรรลุ เป้าหมายก่อน โดยเฉพาะจักรต้องพยายามทุกประการที่จะหลีกเลี่ยงการขัดแย้งกับอเมริกา แต่ในท้ายสุดจะใช้กำลังและยอมรับการเสียงท้าทายความ

ภายในหนึ่งสัปดาห์ ได้มีการเริ่มต้นในอินโดจีน รัฐบาลฝรั่งเศสได้ถูกเกลี้ยกล่อม ในเดือนกันยายน ค.ศ.๑๙๔๐ ให้อนุมติให้ญี่ปุ่นเข้าตั้งฐานทัพในภาคเหนือของอินโดจีนและให้สิทธิของทหารญี่ปุ่นเดินทางผ่านได้ เป็นการแลกเปลี่ยนกับการที่ญี่ปุ่นคำประทานอำนาจจีบีไทร ฝรั่งเศสเหนืออินโดจีน นี้คือส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ของญี่ปุ่นในจีนมากกว่าในเอกสารนี้ แต่ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.๑๙๔๑ กองกำลังญี่ปุ่นได้เข้าไปในดินแดนส่วนที่เหลือของอินโดจีน เป็นการปราากภูชัดว่าเตรียมพร้อมที่จะมุ่งลงได้ ในอีกแห่งหนึ่ง ความพยายามที่จะขออภิสิทธิ์ทางเศรษฐกิจและการเมือง ในหมู่ภาษาอินเดียของเนเธอร์แลนด์ ในสมัยนั้นล้มเหลว ข้อเรียกร้องขอความร่วมมือ รวมทั้งการแบ่งสันปันส่วนผลผลิตน้ำมันของอาณานิคมก็เป็นเรื่องที่คงจะผ่านญี่ปุ่นได้ยังในระหว่างฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาวปี ๑๙๔๐-๔๑ เพียงเพื่อจะพบกับความยากลำบากและการหลบเลี่ยงไม่มีที่สิ้นสุด ดูเหมือนว่าจะมีเหตุผลที่จะสรุปได้ว่า ไม่มีสิ่งใดนอกจากจะใช้กำลังท่านั้นจึงจะสามารถเอาชนะความยากลำบากและการหลบเลี่ยงได้

การที่เยอรมันรุกรานรัสเซียได้ก่อให้เกิดปัญหาแตกต่างออกไป เพราะเป็นการปิดทางให้ญี่ปุ่นโจมต่อนหนึ่งแทนที่จะลงใต้ ถ้าคิดปราบนาจาจะทำ เท่า ๆ กับเป็นการแน่นอนว่า เป็นไปได้ที่จะรณรงค์ในเอกสารนี้ด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น ทั้งสองประเทศเป็นเรื่องที่เร่งเร้ากันมากเมื่อมีการหยิบยกขึ้นมาถกเถียงกันในโตเกียวในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.๑๙๔๑ ถึงขนาดกองทัพเองก็แบ่งฝ่ายด้วยมีความเห็นต่างกันในสองประเด็นนั้น ท้ายสุด การตัดสินใจได้ปล่อยให้ประเทศนั้นตั้งกล่าวเปิดกว้างซึ่งกันและกันในภาคปฏิบัติ ญี่ปุ่นทุกท่าเรื่องจะเป็นแบบแผน

ใหม่ โดยดำเนินการเป็นอิสระจากพันธมิตรฝ่ายอักษะ (Axis) ของตนและเตรียมการต่อไปเพื่อการต่อสู้ครั้งใหญ่โดยมิได้เข้าเกี่ยวข้องด้วยส่วนรุสเซียแต่อย่างใด

ตัวปัญหาต่อการเคลื่อนไหวลงใต้ ดังที่ญี่ปุ่นส่วนใหญ่เห็น น่าจะเป็นปฏิกริยาของสหรัฐอเมริกา กล่าวโดยนัยก็คือ การเสียงจะขึ้นอยู่กับสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมากว่าพร้อมที่จะสู้หรือไม่ นี้คือปัญหาที่ยากสำหรับพวกเขาระบุที่จะตอบ ลางเมื่อเร็ว ๆ นี้นั้นไม่ได้จะอ่อน懦 นัก การที่สหรัฐอเมริกาเป็นปฏิบัติที่ต่อนโยบายญี่ปุ่นในประเทศจีนได้นำมาซึ่งต้นไปสู่การปฏิเสธที่จะต่ออายุสนธิสัญญาพาณิชย์กับญี่ปุ่นในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.๑๙๓๘ สนธิสัญญานั้นจะหมดอายุในปีต่อไป ปี ๑๙๔๐ ก็จะเห็นแรงกดดันทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นโดยมีการให้ใบอนุญาตสำหรับสินค้าอุตสาหกรรมประมงที่เป็นน้ำมันและเศษเหล็กในเดือนกรกฎาคม การประกาศห้ามส่งออกเศษเหล็กทุกชนิดให้ญี่ปุ่นในเดือนกันยายน และได้ขยายไปถึงเหล็กและเหล็กกล้าภายหลังการเลือกตั้งประธานาธิบดีในเดือนพฤษจิกายน ระบุเป็นข้อบังคับนั้นเป็นอุปสรรคสำหรับญี่ปุ่นที่จะสามารถวัดถูกที่สำคัญจำเป็นยิ่ง แม้จะยังไม่มีการห้ามส่งออกน้ำมันทั้งหมดเสียที่เดียว ก็ตาม ที่นับว่ารายแรงกว่านั้นก็คือในปี ๑๙๔๑ เมื่อสหรัฐอเมริกาได้ตอบโต้ทันทีต่อการที่ญี่ปุ่นยึดครองอินโดจีนตอนใต้ในเดือนกรกฎาคมด้วยการประกาศอยัดทรัพย์สินทั้งหมดของญี่ปุ่นในสหรัฐอเมริกา เป็นเหตุให้การค้าเกือบจะหยุดอยู่กับที่ไปเลยที่เดียว

เมื่อมาถึงวาระนั้น ทั้งสองประเทศต้องดำเนินการเจรจาทันท่วงทีเดือน แม้ผลของการติดต่อกันในเดือนเมษายน พฤศจิกายนและมิถุนายน ค.ศ.๑๙๔๑ จะเพียงแต่ช่วยทำให้เห็นลักษณะและความไม่สงบอย่างเด่นชัด สหรัฐอเมริกาได้ไฟห้ามดำเนินการที่จะให้ญี่ปุ่นการพยายามและบูรณาการทางดินแดนของประเทศเพื่อบ้านรวมทั้งจีนและหมู่เกาะฟิลิปปินส์ และญี่ปุ่นจะดำเนินนโยบายโดยสันติวิธี ญี่ปุ่นจะคำประกันความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและโอกาสในพื้นที่ที่ญี่ปุ่นควบคุมอยู่ ญี่ปุ่นได้ตอบยืนยันว่าตนมีเจตจำนงไฟสันติภาพและมีเดินทางตันๆ ความขัดแย้งอาจจะหลีกเลี่ยงได้โดยง่าย ถ้าอย่างต้นจะช่วยญี่ปุ่นให้ได้น้ำมันและยางที่ต้องการมาก และช่วยเหลือกลุ่มนี้ให้ยอมรับเงื่อนไขของญี่ปุ่น นั้นในคำสอนของญี่ปุ่นก็คือสหรัฐอเมริกาตั้งข้อเรียกร้องว่า ญี่ปุ่นถอนตัวออกจากจีนและหยุดการรุกคืบหน้าไปสู่อาคเนย์ และญี่ปุ่นก็ปฏิเสธที่จะปฏิบัติเช่นนั้น จึงนำไปสู่การหยุดชะงักซึ่งอีกหลายสัปดาห์หาข้อยุติได้ นายกรัฐมนตรีโคน้ำด้วยความจงแก้วภาวะจะกังวลในเดือนสิงหาคมโดยเสนอให้มีการพบกันเป็นส่วนตัวกับประธานาธิบดีโรสเวลต์ (Roosevelt) อย่างไรก็ตาม โรสเวลต์จะ

ไม่ปฏิบัติเช่นนั้นจนกว่าการเจรจาขั้นต้นจะบรรลุผลสำเร็จซึ่งเป็นเรื่องที่มีสัญญาณประกายหน้อยมาก ต่อมานีเป็นนั้น ญี่ปุ่นได้ส่งทูตพิเศษชื่อคุรุสุ ซาบุโร (Kurusu Saburo) ไปช่วยเอกสารราชทูต ในวาระดังนั้น แต่เมื่อไม่มีฝ่ายใดเต็มใจที่จะยอมอ่อนข้อเปิดทางให้ในเรื่องที่สำคัญยิ่งเช่นนั้น ทำที่ก็มิได้ผลมากไปกว่าที่แล้วมา

ในขณะเดียวกัน ในโตเกียว เจ้าหน้าที่คณะกรรมการได้พิจารณาแผนที่จะดำเนินการ ในการนี้ที่ที่เกิดสังคม สองปัจจัย---ภาระของการสะสมกำลังรบและการพิจารณาภาวะภัยภาค ---ทำให้พวกเขารู้ว่า การปฏิบัติการจะต้องเริ่มนั้นในที่เดียวไม่ช้าไปกว่าเดือนธันวาคม ค.ศ.๑๙๔๑ ซึ่งหมายความว่า การตัดสินใจขั้นสุดท้ายเรื่องสงครามหรือสันติภาพต้องมีขึ้นในต้นเดือนธันวาคม ข้อสรุปนี้ได้ถูกรายงานไปสู่วงในของผู้กำหนดวินิจฉัยนโยบายในต้นเดือนกันยายน และได้รับการยอมรับเป็นการกำหนดเวลาที่ต้องดำเนินการ กระนั้น การยอมรับกำหนดเวลานั้นเป็นการพิสูจน์ว่าง่ายกว่าการที่จะปฏิบัติการ เมื่อเดือนตุลาคมมาถึง ฝ่ายทหารได้ประกาศว่าตกลงแล้วที่จะถืออาวุธเชิงอากาศเป็นอันดับแรก และยืนกรานแข็งขันที่จะไม่ถอยออกจากจีน เป็นการค้ำประกันว่าการเจรจา กับอเมริกาต้องล้มเหลวลง ในอีกแห่งหนึ่ง บรรดาารัฐมนตรี ฝ่ายพลเรือนก็ไม่เต็มใจเช่นกันที่จะยอมรับว่า สงครามจะต้องเป็นผลที่หลักเลี่ยงมิได้ เมื่อไม่อาจจะหาข้อป้องคงรองรองช้อมกันได้ โคงอกไม่มีทางอื่นให้เลือกนอกจากจะลาออกจาก

เข้าได้ถูกอกในวันที่ ๑๖ ตุลาคม ค.ศ.๑๙๔๑ และสองวันต่อมา นายพลโทโจ (Tojo Hideki) ก็เป็นนายกรัฐมนตรีแทนโดยขึ้นมาจากตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงสหภาพด้วย ความเชื่อกันว่าเขาจะได้ความมั่นใจในตนเองของฝ่ายทหาร ซึ่งเขาก็ได้รับอย่างมีต้องสงสัย ในฐานะที่เคยเป็นเจ้าหน้าที่คณะกรรมการ และผู้แต่งข่าวของกองทัพบกในข้อพิพาทกับรัฐบาล เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนนั้น เขายังเป็นคนนิยมใช้อำนาจตามธรรมเนียมของทหารที่เคร่งครัดเป็นตัวอย่าง ตัวแทนของกองบัญชาการทหารระดับสูง แม้แต่ซื้อเล่น “มีดโกน” (Razor) ก็หมายถึงแนวทาง อันไม่มีการประนีประนอมซึ่งนับว่าหมายรวมสำคัญที่สุดในเยาวชนมากกว่าจะหมายรวมสำคัญที่สุดในความพยายามพยายามหลายครั้งของฝ่ายพลเรือนที่จะควบคุมทหารโดยวิธีให้ข้อผ่อนปรน เท่านั้น หากแต่ยังถือเป็นนั้นที่สำคัญยิ่งนำไปสู่เม็ดจากการโดยทหาร--เป็นผู้ดัดแปลงโดยคณะกรรมการเสนาธิการทหาร---และนำไปสู่สงคราม

ที่ปรากฏชัดอย่างรวดเร็วในการประเมินค่าความหมายของนโยบาย ซึ่งติดตาม

มาหลังจากที่เข้าได้รับการแต่งตั้งก็คือ ได้มีการเจรจาหากเดียงกันอย่างเข้มแข็งกว่าเดิมมากถึงเรื่องการปฏิบัติการที่จำเป็น ดังที่เคยถูกเดียงมาแล้วในเดือนกันยายน จนท้ายสุดก็ตกลงกันได้ว่า ความพยายามทางการทูตมีเวลาคือครึ่งเดียว อย่างไรก็ตาม ก็มีความแตกต่างกันว่าในวาระนั้นทางเลือกเด่นชัดแล้วคือสังคมรัฐ ถ้านักการทูตไม่สามารถจะทำให้อเมริกาลงทิ้งเงินและให้ขยายข้อผ่อนปรนทางเศรษฐกิจเป็นการตอบแทนที่ญี่ปุ่นจะยังการรุกคืบหน้าในที่แห่งหน้าในวันที่ ๕ พฤศจิกายน ค.ศ.๑๙๔๑ นักการทูตมีเวลาจนถึงสิ้นเดือนที่จะหาทางฉกซอกตามเงื่อนไขดังกล่าว การเจรจาล้มเหลวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เป็นการปฏิบัติการกิจโดยคู่ควร ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน วอชิงตันปฏิเสธข้อเสนอและ ๕ วันต่อมา ในวันที่ ๑ ธันวาคม ที่ประชุมหน้าพระที่นั่งระหว่างฝ่ายพลเรือนกับฝ่ายทหารในโตเกียว ที่ประชุมได้ลงมติให้โฉมตี ได้มีการตรัสเรียบถ้อยແถลงตัดความสัมพันธ์ทางการทูตเพื่อส่งให้รัฐบาลอเมริกาแต่ก็ล่าช้า โดยเหตุที่คำนึงถึงความมั่นคงภายในประเทศจนเกินไป และโดยเหตุที่สถานทูตที่วอชิงตันเองมีฝ่ายเลขานุการที่จะไม่มีประสิทธิภาพจนได้มีการยื่นสารนั้นเมื่อสุ่งครามได้เริ่มไปแล้ว อันที่จริงหน่วยสืบราชการลับของสหรัฐอเมริกาที่สามารถออกโดยลับที่สำคัญมากที่สุดของญี่ปุ่นได้สำเร็จนั้นก็สามารถจะส่งเรื่องไปถึงกระทรวงการต่างประเทศหลายชั้วโมงก่อนที่รัฐมนตรีจะได้สารนั้นจากเอกสารราชทูตญี่ปุ่น

ทันทีที่นักยุทธศาสตร์ญี่ปุ่นชี้มั่นว่า สหรัฐอเมริกาจะต้องตะลึงจังหวะเมื่อบรรดาประเทศในเอเชียภาคเนย์ถูกกรุกราน เป็นที่ประภูมิชัดว่า กองทัพเรืออเมริกาในแปซิฟิกที่สามารถจะคุกคามขอบข่ายการคมนาคมสื่อสารของญี่ปุ่นกับทางใต้นั้นย่อมจะต้องเป็นเป้าแรกของการโจมตีดังนั้น การโจมตีทางอากาศครั้งสำคัญจึงมุ่งที่ฐานทัพในหมู่เกาะฮาواาย (Hawaii) คือเพิลล์ ฮาร์เบอร์ (Pearl Harbour) ในช่วงอาทิตย์ที่ ๗ ธันวาคม โดยกองเรือบินจากกองเรือรบซึ่งได้เดินทางออกจากหมู่เกาะคูริลไปก่อนนั้นแล้ว ๑๐ วัน การโจมตีนั้นยังความประหลาดใจสุดขีดและความสำเร็จที่เป็นปรากฏการณ์หนึ่ง เรือรบ ๘ ลำ ถูกยิงล้มเหลวหรือเสียหายหนึ่งเรืออีก ๗ ลำ ๙๐% ของพลังทางอากาศและทางบกในพื้นที่นั้นของอเมริกาเคลื่อนที่มาได้หรือถูกทำลาย ในขณะเดียวกัน การโจมตีก็มุ่งไปที่แกะเวค (Wake) แกรม (Guam) มิดเวย์ (Midway) พิลีปินส์ และช่องกง ล้วนประสบความสำเร็จ ในขณะที่ไม่เข้าหลังจากนั้น เรือรบอังกฤษและเรือลาดตระเวนทางสิงคโปร์ถูกโจมตีและจมลงไปในทะเล

การปฏิบัติการทางทหารดังกล่าวล้วนได้มีการวางแผนอย่างรอบคอบและดำเนินการ

อย่างชาญฉลาดยิ่ง เป็นการเปิดหนทางไปสู่การรณรงค์อันรวดเร็วยิ่งในอาเซียน เอื้องคงถูกบังคับให้อยู่ในวันคริสต์มาส การยกพลขึ้นบกที่เกาะลูซอน (Luzon) ก็นำไปสู่การยึดเมืองมานิลา ในวันที่ ๒ มกราคม ค.ศ.๑๙๔๒ ตามดิตไปด้วยการยึดครองทั้งประเทศอย่างรวดเร็ว แม้กองกำลังอเมริกาในบาตานา (Bataan) จะยืนหยัดจนถึงต้นเดือนพฤษภาคม กองทหารญี่ปุ่น อื่น ๆ ยกพลขึ้นบกชายฝั่งตะวันออกของมาลายาข้ามคอกอุดกทางและรุกคืบหน้าลงไปทั้งสองด้าน ของตัวคาบสมุทรเข้ามายึดเมืองกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur) ในวันที่ ๑๑ มกราคม และสิงคโปร์ ---ซึ่งเป็นที่คาดหมายว่าตีแตกมิได้--- ในวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ทำให้กองทหารญี่ปุ่นโจนติหมู่เกาะอินเดียของเนเธอร์แลนด์ได้โดยเสรี ณ ที่นั้น ทหารออลันดาได้ยันหยัดจนถึงวันที่ ๕ มีนาคม และญี่ปุ่นได้รุกรานพม่าทั้งประเทศเมื่อสิ้นเดือนเมษายน ตั้งนั้น ณ จุดนี้ ญี่ปุ่นได้ควบคุมทุกอย่างตั้งแต่ร่างกุ้งไปถึงกลาง่น่านน้ำแบบปฏิบัติ จากเกาะทีมอร์ (Timor) ไปถึงหุ่งญ้าสเตปป์ (Steppe) ของมองโกเลีย

แผนสองครามของญี่ปุ่นที่ร่างขึ้นในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ.๑๙๔๑ ได้วางภาพแปรทั้งพื้นที่นี้ไปสู่เขตวงใหญ่ของอาเซียนบูรพา (Greater East Asia Co-prosperity Sphere) โดยมีญี่ปุ่นเป็นภาคเหนือและแม่น้ำเจ้าเป็นฐานอุตสาหกรรม ประเทศไทย อีกทั้งส่วนต่อไปที่ต้องส่งวัตถุดิบแก่ญี่ปุ่นและเป็นส่วนหนึ่งของตลาดบริโภคอุปโภคกว้างใหญ่ไพศาล เป็นการสร้างพลังเศรษฐกิจในระดับหนึ่งที่จะทำให้ญี่ปุ่นสามารถเผชิญและตั้งรับการรุกรานจากภายนอกได้เป็นประการแรก และถ้าหากอย่างดำเนินไปด้วยดี ก็รวมอาภินดีย օอสเตรเลียและบรรดาแผ่นดินที่เป็นเครือข่าย ไว้ด้วยในการสองครั้งต่อไป

เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว ญี่ปุ่นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าครอบครองครอบคลุมทั้งหมดที่ตะวันตก อย่างน้อยที่สุดก็ต้องเป็นชั้นนั้น เป็นการตัดสินใจด้วยเหตุสมัยของสงครามครูเสดทางวัฒนธรรม---โดยการสอนเผยแพร่องค์ความรู้ญี่ปุ่น ปฏิรูปการศึกษาที่จัดอิทธิพลอันมีพึงปรารถนา การจัดตั้งการประชุมทางวรรณกรรมและวิทยาศาสตร์ แม้จนถึงพยายามที่จะจัดการอนุกลาภวันและเดนตีเรจิส---รวมทั้งการสร้างขอบข่ายงานความร่วมมือทางการเมืองอย่างใกล้ชิดกัน บางประเทศก็มีสระเอกสารราชพอควรตั้งแต่แรกเริ่ม เช่น อินโดจีนก็ตกลอยู่ในมือรัฐบาลและสยามก็ยังคงมีกษัตริย์และการบริหารราชการโดยให้ความอนุเคราะห์เป็นพิเศษแก่ญี่ปุ่น ภายหลังการลงนามในสนธิสัญญาเป็นพันธมิตร จึงที่ญูก็ยึดครองก็มีระบบของหวังชิงウェยเป็นตัวแทนก็ได้ทำข้อตกลงสันติภาพในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ.๑๙๕๐ และได้ถูกแก้ไขกล่อม

ให้ประกาศสังคมต่อสหรัฐอเมริกาและอังกฤษในเดือนมกราคม ค.ศ.๑๙๔๓ นี่ถือได้ว่าเป็นยุคแห่งความเสมอภาคอย่างเป็นทางการกันมาที่ปัจจุบันโดยดูได้จากการที่ญี่ปุ่นยกเลิกสัมปทานมากมายในเมืองต่างๆ ตามสนธิสัญญาที่ได้ทำไว้ แต่ก็ไม่ใช่ว่า รัฐเมืองใดยังคงเป็นรัฐอิกราช ทั้งๆ ที่กองทัพญี่ปุ่นยังคงประจำการอยู่ สถานการณ์นี้เหมือนสถานะแห่งการเป็นอาณาจักรแบบเก่าหลี

ในบรรดาดินแดนที่ได้รับจากชัยชนะใหม่ ๆ นั้น พม่ามีผู้นำเป็นหุ้นเชิดคือนายบากา แมว (Ba Maw) ซึ่งเป็นผู้นำการบริหารภายใต้การอุปถัมภ์ของญี่ปุ่นในวันที่ ๑ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๒ อย่างไรก็ตาม อำนาจอันแท้จริงอยู่ในมือของที่ปรึกษาทางทหาร และทหารได้ยึดอำนาจนั้นภายหลังที่ประเทศไทยได้รับเอกสารชื่นชมต่อมาเมื่อได้ประกาศสังคมและเป็นพันธมิตรกับสหภาพปืนสักได้รับเอกสารโดยความช่วยเหลือของผู้ร่วมกิจการที่นิยมญี่ปุ่น เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ค.ศ.๑๙๔๓ เมรัชูบานจะสามารถหลีกเลี่ยงการประกาศสังคมต่อฝ่ายสัมพันธมิตรได้ จนถึงเดือนกันยายน ค.ศ.๑๙๔๔ ในอีกแห่งหนึ่งในมลายูและหมู่เกาะอินเดียของเนเธอร์แลนด์ ซึ่งมีค่าจำเป็นยิ่งทางเศรษฐกิจ ญี่ปุ่นไม่เต็มใจมากที่จะยินยอมปล่อยมือจากการควบคุมญี่ปุ่นได้ให้มีการบริหารราชการโดยทหารในสองแห่งนั้น โดยรวมอำนาจอยู่ที่ศูนย์กลางและใช้กรรมวิธีของราชการประจำแทนระบอบราชการเดิมของบรรดามหาอำนาจเจ้าของอาณาจักรสองแห่งนั้น การเคลื่อนไหวเพื่อเอกสารชื่นชมในรูปไดกิมไดรับความสนใจสนุนในสองปีแรก แม้จะถึงภายหลังก็มิได้ให้คำมั่นอะไรมากมายนัก แม้ว่ายอมให้มีการตั้งสภาระดับภูมิภาคและผู้ว่าการระดับห้องน้ำให้มีบทบาทบ้างในการปกครอง อันที่จริง ในมลายูนั้น นี่คือสิ่งที่ได้ปฏิบัติกันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในระยะสังคมที่เหลือ แม้ในหมู่เกาะอินเดียจะพัฒนาการเคลื่อนไหวชาตินิยมและท้ายสุดญี่ปุ่นเองยอมรับรองเมื่อเห็นความประชัยชัดแจ้งใน ค.ศ.๑๙๔๕ ข้อเท็จจริงนั้นทำให้ผู้นำการเคลื่อนไหว คือ ดร.ซูкарโน (Dr. Soekarno) ประกาศอินโดนีเซียเป็นเอกราชทันทีหลังจากที่ญี่ปุ่นยอมแพ้ในเดือนสิงหาคมปีนั้น

นอกเหนือจากปัญหาในระยะยาวนานของการรักษาเอกราชของรัฐเหล่านั้น แล้ว นโยบายอาณาจักรของญี่ปุ่นก็มุ่งตรงไปที่เสียงใช้ภาษาญี่ปุ่นและตั้งวันตကของประเทศเหล่านั้นให้เป็นประโยชน์และเป็นดั่งทรัพยากรธรรมชาติทางเศรษฐกิจในการบำรุงกำลังรบของตน ในนโยบายเช่นนี้ ญี่ปุ่นประสบความสำเร็จอย่างมาก ประการแรก การปกครองที่เข้มแข็งรุนแรงมีแนวโน้มที่จะทำให้ประชาชนอาใจออกห่าง ทั้งๆ ที่ญี่ปุ่นพยายามที่จะเอาชนะใจประชาชนเหล่านั้นให้มีความเห็นอกเห็นใจญี่ปุ่น การตัดสินประหารชีวิตและ

การทรมานที่บ่อยครั้งเกินไปได้ก่อให้เกิดความเกลียดชังและการต่อต้านมากกว่าร่วมมือ จึงเป็นเรื่องที่ฝ่ายอธิราชศัตรุคันพบและง่ายที่จะนำมาใช้ อีกทั้งยังมีความไว้ประสิทธิภาพด้วย ดังแต่กระทรวงเอเชียตะวันออกที่ยิ่งใหญ่กว่า (Greater East Asia Ministry) ที่จัดตั้งขึ้นในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.๑๙๔๒ ได้เรียกใช้ผู้คนมาร่วมงานโดยส่วนใหญ่เป็นพวกรักการทุต และด้วยเห็นจากการค้าซึ่งล้วนถูกเรียกตัวกลับจากญี่ปุ่นและจากที่นั่น ๆ เมื่อเกิดสงคราม หรือมาจากการนักหนังสือพิมพ์ และพ่อค้าซึ่งมีเคยทำงานในเดินแดนเหล่านี้จนคุ้นเคยกับพื้นที่ปักครองนั้น ๆ นักหนังสือพิมพ์ขาดความรู้ระดับท้องถิ่น ส่วนพ่อค้าขาดประสบการณ์ในการบริหารราชการและขาดผู้ชำนาญการ ในขณะที่ทั้งนักหนังสือพิมพ์และพ่อค้าไม่อาจจะดำเนินนโยบายได้ที่ขัดแย้งกับทัศนคติของฝ่ายญี่ปุ่นจากการของกองทัพบก อุปสรรคเนี้ยมีอีกเรื่องคือ การขาดนักเทคโนโลยีที่ได้รับการฝึกอบรมพอที่จะสามารถฟื้นฟูการค้าและอุตสาหกรรมในเอเชียอาคเนย์ให้มีประสิทธิภาพเหมือนเดิมได้ โดยเฉพาะการผลิตน้ำมัน ดังนั้นแผนสร้างกลุ่มเศรษฐกิจ (Economic Bloc) ที่ทรงอำนาจและเพ่งตนเองได้นั่นก็ได้รับประสบการณ์จากความยากลำบากดังแต่แรกเริ่ม

ความยากลำบากที่วิ้งโดยผลของความล้มเหลวทางทหาร การโจมตีของเรือดำน้ำฝ่ายสัมพันธมิตร ได้แทรกแซงการติดต่อกันมาตามทางทะเลกับหมู่เกาะต่าง ๆ มากในเดือนปี ๑๙๔๒ ต่อมามีการเสริมด้วยการโจมตีทางอากาศ ญี่ปุ่นก็พบตัวเองถูกตัดขาดจากเดินทางนั้นที่ไกลโพ้น--และมีค่ามากกว่ามาก----๓/๔ ของเรือพาณิชย์ก็ได้สูญไปในฤดูร้อนปี ๑๙๔๕ จากการที่พยายามจะรักษาเส้นทางเดินเรือให้เปิดไว้ ผลประการหนึ่งก็คือมันกลับเป็นอุปสรรคต่อการผลิตทางอุตสาหกรรมภายในประเทศจนการแข่งขันกันระหว่างทหารนักบก กับทหารเรือก็ทวีขึ้นโดยเหตุข้อพิพาทด้วยเรื่องการจัดสรรปันส่วนยุทธบัญชาติ ถึงขั้นกระทบกระเทือนต่อการประสานงานในการปฏิบัติการร่วมกัน การวิวากันมีได้เป็นคุณประโยชน์แต่อย่างใดต่อทหารที่รับภัยอย่างกล้าหาญบ้าบิ่น

อันที่จริง ในไม่ช้าก็ปรากฏว่า มันมีได้เป็นการง่ายดายแก่กองทัพที่จะปฏิบัติตามหน้าที่ที่รับมอบหมายมา กล่าวคือ หน้าที่ในการให้ได้มาซึ่งดินแดนขยายสู่ร่องอกในขณะที่ญี่ปุ่นต้องเสริมกำลังให้เต็มด้วยกำลังกองหนุน เพื่อให้омерิกาถูกเกลี้ยกล่อมให้ยอมรับสันติภาพอันประนีประนอมต่อกัน ไม่เพียงแต่การพัฒนาเศรษฐกิจในเขตวงไฟนูล์จะชัดลงมากแล้วเท่านั้น หากแต่การรับรู้ก็ตอบโต้ของฝ่ายอเมริกายังรวดเร็วกว่าที่คาดมากด้วย ยุทธนาวีในทะเลครัล (Coral) ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.๑๙๔๒ และในภาคใต้ในเดือนตุลาคมปี ๑๙๔๒ ให้

บุกตะลวงไปสู่อสเตรเลียและชาไวอิตามลำดับ ในกรณีออสเตรเลียที่เป็นการยืนยันได้ เพราะออสเตรเลียได้ปักป้องนิวเกินี (New Guinea) ตอนใต้สำเร็จในปีนั้น และอเมริกาได้ยึดกัวดาคาแนล (Guadalcanal) ในหมู่เกาะโซโลมอน เป็นการรุกไล่ครั้งใหม่บันแ忿เดิน หลังจากที่สู้รบกันอย่างหนักอยู่หักเดือน ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.๑๙๔๓ ปฏิบัติการทางทหารเหล่านั้นได้ปรากฏต่อมากว่าเป็นจุดหัวเรือหัวต่อทางยุทธศาสตร์

ยิ่งกว่านั้น ระหว่างการปฏิบัติการทางทหาร แบบอย่างใหม่ของกลยุทธ์ก็ได้วิวัฒนาการไปด้วย กล่าวคือ ในด้านยุทธนาวี การปฏิบัติการในระยะยาวได้ใช้เครื่องบินจากเรือบรรทุกเครื่องบินเป็นอาชูลสำคัญในการบรรุก--เป็นพัฒนาการซึ่งทำให้ญี่ปุ่นสืบสุดความได้เปรียบที่จะเป็นฝ่ายลงมือปฏิบัติการจากเรือบรรทุก--ในการรบทามภาค การให้ความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างทหารบก ทหารเรือ และกำลังทางอากาศก็เป็นการเลือกที่จะเป็นการรบภายใต้การบัญชาการอันเดียวกัน นี่คือส่วนหนึ่งของเทคนิคการรบอเมริกาแบบ “กระโดดทีละเกาะ” (“Islands-hopping”) โดยมีจุดยึดติดเด่นตามความหมายทั่วไปหากแต่ผู้รบเพื่อให้ได้มาซึ่งฐานทัพเพื่อให้เรือรบและเครื่องบินสามารถครอบงำทั้งพื้นที่ในน่านน้ำแปซิฟิตะวันตกทั้งหมด

ในเดือนมกราคม ค.ศ.๑๙๔๓ ญี่ปุ่นฝ่ายพันธมิตรได้พบกันที่เมืองคาซาบลังกา (Casablanca) และได้ตกลงที่จะผนัญทบปัจจัยไปสู่สังหารมกับญี่ปุ่น ในเดือนสิงหาคม ได้มีการดำเนินการดังกล่าวโดยประชุมที่เมืองควิเบค (Quebec) โดยกำหนดตัวญี่ปุ่นข้าราชการทั้งหลายและร่างยุทธศาสตร์ที่จะปฏิบัติการ ภายในไม่กี่เดือน กองทัพภายใต้การนำของนายพลเรือนนิมิตซ์ (Admiral Chester Nimitz) ได้ปฏิบัติการตัดสินใจนั้น โดยโจมตีหมู่เกาะมาร์แชลล์ (Marshall Islands) ในตอนกลางของน่านน้ำแปซิฟิก เป็นการแสดงครั้งแรกสำหรับอีกหลายครั้งถึงการทุ่มสறรพส์อันหนักหน่วงมากmanyต่อมาเป็นเวลามากและอัตราที่สามารถลดลงได้ถ้าการเสริมกำลังของฝ่ายข้าศึกถูกกระทำจนเป็นไปไม่ได้ ฐานทัพหลักของคาวาจิลิน (Kwajalein) ได้ถูกยึดภายใน ๑๐ วัน ของการต่อสู้ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.๑๙๔๕ เกาะไซปัน (Saipan) ในหมู่เกาะมาเรียนาส (mariannes) ใช้เวลาเข้ายึดได้นานกว่า (กลางเดือนมิถุนายน ถึงต้นเดือนกรกฎาคม ค.ศ.๑๙๔๕) และเกี่ยวกับการปฏิบัติการเต็มขั้นของกองทัพเรือในยุทธนาวีที่ทะเลเพลิบปินส์เพื่อคุ้มครองการยกพลขึ้นบก อย่างไรก็ตาม นี่คือการทำลายสันหลังของแนวการต่อต้านของฝ่ายกองทัพเรือญี่ปุ่น และได้ปฏิบัติการกัววนหันยิ่งกว่านั้นในที่อื่น ๆ เกาะกุมเตกในเดือนสิงหาคม กลุ่มเกาะปาเลา(Palau) แตก ในเดือนกันยายนเป็นการทำให้การรุกคืบหน้ากว่า ๒,๐๐๐ ไมล์ เสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์น้อยกว่า ๑ ปี

บัดนี้ การเน้นหนักมุ่งไปที่ศึกตะวันตกเฉียงใต้ของน่านน้ำแปซิฟิก ซึ่งนายพลตั้กกลาส แมคอาเธอร์ (Douglas MacArthur) ได้บัญชาการอยู่ ในเดือนกันยายน ค.ศ.๑๙๔๕ พร้อมๆ กับการโจมตีเกาะปาเลา ทหารของเขาร้ายกาฬขึ้นบกที่โมโรไต (Morotai) นอกชายฝั่งทะเลของเกาะนิวเกิน เดือนต่อมากองทัพได้ไปถึงหมู่เกาะฟิลิปินส์เป็นการเข้ายึดครองลีต (Leyte) โดยสมบูรณ์ในปลายเดือนธันวาคม และรุกรานเกาะลูซอนในเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๔๕ manus ยกยื่นในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ จากจุดนี้เองที่การบัญชาการหั้งสองสามารถปฏิบัติร่วมกันได้ เป้าหมายแรกคือโอกินาวา (Okinawa) ในหมู่เกาะริวกิวซึ่งได้ไว้ในปลายเดือนมิถุนายน เป้าหมายต่อมาคือการรุกรานญี่ปุ่น กองทัพเรือญี่ปุ่นมีได้เป็นสิ่งที่คุกคามอันรุนแรงอีกต่อไป เพราะญูกำลายไปในยุทธนาวีที่อ่าวลีต (Leyte Gulf) ในเดือนตุลาคม ค.ศ.๑๙๔๕ การป้องกันชายฝั่งรอบนอกของมาตุภูมิจึงอยู่ที่การใช้กลวิธีผ่าตัวตายของเครื่องบินและเรือดันน้ำขนาดเล็ก (Midget submarine) เป็นการต่อสู้ที่ประสบการณ์ที่โอกินาวาได้แสดงให้เห็นแล้วว่าไม่สามารถ สยอง แต่ก็มิได้ผลเต็มที่ เมื่อแผนการยกพลขึ้นบกที่พม่าก็ได้รึ่มดันแมเล้า พร้อมกันกิจกรรมกองโจรของพรรค.จีนคอมมิวนิสต์และพวกชาตินิยม เป็นการให้ความสนใจกับกองทัพบกญี่ปุ่น ในพม่า ความสำเร็จของการรุกรานดูเหมือนจะเป็นไปได้ค่อนข้างสูงและมีมากขึ้นเมื่อยุรอมนีได้ยอมจำนนในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.๑๙๔๕ อันเป็นเหตุให้พ้นชั่วคราวทุกความพยายาม หั้งมวลให้แก่การรุกรานญี่ปุ่น

ขั้นแรกของการเตรียมการคือการจอมตีแหล่งอุตสาหกรรมและเมืองใหญ่ ๆ การใช้เครื่องบินจากฐานภาคพื้นดินเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวได้เริ่มต้นจากไซบันในฤดูใบไม้ผลิที่แล้วมา และเป็นการง่ายดายยิ่งขึ้นเมื่อยิ่งได้อิวะจima (Iwojima) ในเดือนมีนาคม ค.ศ.๑๙๔๕ แล้วการปฏิบัติการได้เริ่มขึ้นจากโอกินาวา และมีมากถึงขั้นขยายตัวไปทั่วประเทศญี่ปุ่น จนกระทั่งเมื่อถึงฤดูร้อนทั้งประเทศก็ตกอยู่ในวงล้อม การขนส่งทางทะเลไปมาจากการตัวแผ่นดินใหญ่เกือบทั่วทุกสิ่ง บรรดาศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่แม้จะพยายามกระชาจออกไปก็ได้รับความเสียหายอย่างหนัก ในขณะที่การจอมตีก่อการร้ายตามแหล่งชุมชนในเมืองเป็นการจอมตีข่าวญี่ปุ่นกำลังใจของชาวญี่ปุ่น นำความเสียหายซึ่งรวมทั้งการเสียชีวิตผู้คนกว่า ๒๐๐,๐๐๐ คน การขนส่งทางรถไฟฟ้าได้โดนจอมตีทางอากาศเท่านั้น หากยังต้องผจญกับการขาดการบำรุงรักษาด้วย จึงทำให้ต้องยกเว้นการเดินทางเป็นเหตุหนึ่งที่ก่อให้เกิดสถานการณ์ที่เกิดจากการผลิต แม้แต่การผลิตอาวุธยุท-迤ปกรณ์ก็ลดอุบลลงมาจากการที่เคยขึ้นถึงขีดสุดในยามสงบ เครื่องอุปโภคบริโภคก็กลายเป็นว่าແບบจะหาซื้อกันไม่ได้ อาหารขาดแคลน ราคาก็ขึ้นสูง ตลาดมีดเมืองทุกแห่ง และมีได้มีสิ่นค้า

มากให้เห็นประกาย ประชาชนตามท้องถนนก็แต่งตัวสีเที่ม ๆ ชายในชุดแต่งกายสีกากี ซึ่งเป็นเครื่องแบบพลเรือน หญิงในการกรรมการหรือกิโนในที่ไม่มีมีสิ่งรั่วซึ่งสุด ยานพาหนะก็โกรธ ๆ ง่อนแง่น รถเมล์ก็ถูกแปลงสภาพให้ใช้ถ่านไม้เผาเพื่อสงวนเชื้อเพลิงและหน้าต่างรถ ก็เหมือนกับหน้าต่างรถไฟและรถรางที่ถูกดัดแปลงการใช้กระจก ห้องหมุดนี้เป็นไปเช่นนั้น พร้อมกับการที่ประชาชนต้องทำงานหนักขึ้นโดยได้ค่าตอบแทนน้อยลงกว่าเดิมมาก การศึกษา ก็ตัดให้สั้นลงเพื่อเกณฑ์นักเรียนไปเข้ากองทัพและโรงงาน การห้ามใช้แรงงานหญิงและเด็กก็ถูกยกเลิก แม้แต่ระเบียบข้อบังคับเรื่องจำกัดอัตราเวลาทำงาน แม้จะมีมาตรการอ่อนมากก็ถูกยกเลิกไป

แม้จะมีประจักษ์พยานรอบด้านเช่นนั้น หนังสือพิมพ์และวิทยุก็ยังคงให้ความมั่นใจ แก่ประชาชนว่าจะชนะสงครามถ้าประชาชนจะใช้ความพยายามสูงสุด---ในการป้องกันประเทศ อริราชศัตรุขยายขอบข่ายการสื่อสารคอมมานาคมมากเกินไป และประเมินกำลังญี่ปุ่นต่ำเกินไป อริราชศัตรุจะไม่ยอมรับความสูญเสียใด ๆ ซึ่งประชากรญี่ปุ่นผู้แห่งนี้เป็นผู้สร้างขึ้นให้ต้องผจญ ข้ออกเกียงให้เหตุผลเหล่านี้และอีกมากมายล้วนถูกหยิบยกขึ้นมาใช้หรือบایให้เหตุผล---และ ทำให้การยืนหยัดครั้งสุดท้ายเป็นไปได้

อย่างไรก็ตาม ผู้นำญี่ปุ่นส่วนใหญ่ในระยะนี้มีภาพลวงตาโนยลงเกี่ยวกับความจริง เรื่องความปรารชัยทางทหาร บางคน เช่น โยชิดา (Yoshida Shigeru) ชิเงมิตสุ (Shigemitsu Mamoru) และอีกมากหลายที่มีภูมิหลังทางการทูต ได้เริ่มคิดถึงสันติภาพที่ประนีประนอมได้ตั้งแต่ ต้นปี ๑๙๔๓ และอิทธิพลของกลุ่มนี้พร้อมกับการศึกษาสังคมอย่างลับ ๆ ที่ทางฝ่ายสมาชิก คนหนึ่งของคณะเสนารัชการทหารเรือได้จัดเตรียมไว้โดยระบุว่า “ไม่มีทางจะได้รับชัยชนะนั้น ล้วนทำให้กลุ่มคนที่แวดล้อมพระเจ้ากรพรดิ รวมทั้งอดีตนายกรัฐมนตรี นายโคโนเริ่มเห็น คล้อยตาม เมื่อใช้บันถุกย์ดินปี ๑๙๔๔ พวกลี้กนี้ได้เคลื่อนไหวที่จะล้มนายพลโตโจ และช่วยบังคับ ให้คณะรัฐบาลลาออกจากในวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ผู้สืบท่อคือนายพลโคอิโซ (Koiso Kumiaki) ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มกองทัพวันตุ้ง ก็พิสูจน์ว่าไม่ฟังเหตุผลอีกต่อไป แต่โคอิโซเองก็มีได้ อยู่รอดได้นานเมื่อแพชญ์สถานการณ์ทางทหารที่กำลังแลวรายลง การโ久มตีโตเกียวทางอากาศ และข่าวการยกพลขึ้นบกที่โอกินาวา ทำให้ขาดอ่องลาออกจากในวันที่ ๕ เมษายน ค.ศ.๑๙๔๕ เป็น การปูทางให้นายพลเรือผู้สูงอายุกว่าและน่าับถือกว่าซึ่ง ซุซูกิ (Suzuki Kantaro) ซึ่งเป็นที่รู้จัก กันดีว่า尼ยมการยุติสังคมถ้าทำได้อย่างมีเกียรติ

นายอนามิ (Anami Korechika) รัฐมนตรีสังคมที่หนุนหลังโดยโตโจ และกองบัญชาการ

ระดับสูงยังคงแนวโน้มที่จะต่อต้านการเคลื่อนไหวใด ๆ เพื่อสันติภาพ ดังนั้น ได้มีการเจรจา กับรัสเซียในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเข้ามาแทนที่การทابกามรัฐมนตรีสวีเดนในนามของนายโคน การเจรจาอย่างเป็นทางการกับรัสเซีย เป็นการเจรจาเพื่อแสวงหาพื้นฐานในการปรับปรุง สัมพันธภาพรัสเซีย-ญี่ปุ่น แม้ว่ามีรัฐบุรุษอาวุโสหลายท่านหวังอย่างเด่นชัดที่จะให้รัสเซียเข้าใกล้ เกลี่ยงความไม่สงบ มีสิ่งเดือนมิถุนายนที่ประสบความสำเร็จเมื่อว่าจะนำากในการที่จะให้มีการประกาศจุดมุ่งหมายดังกล่าวอย่างเป็นทางการ เพียงเพื่อจะพบว่ารัสเซียมีได้มีปฏิกริยา ได้ตอบแทนอย่างใด ทั้ง ๆ ที่โคนเสนอที่จะเป็นอัครราชทูตส่วนพระองค์ไปมอสโคว์เพื่อเจรจา สันติภาพ ไม่มีความคืบหน้าใด ๆ ปรากฏในการถกเถียง เมื่อเหล่าพันธมิตรโดยความเห็นชอบของ รัสเซีย ได้ประกาศคำประกาศพอตสدام (Potsdam Declaration) ในวันที่ 26 กรกฎาคม

คำประกาศในนามของอังกฤษ สหรัฐอเมริกาและจีนได้เรียกวังให้ญี่ปุ่นยอมแพ้อย่าง ไม่มีเงื่อนไข และให้มีการยึดครองโดยทหาร ยุติการมีกำลังแสนยา弩ภาพ (Demilitarization) และการ สรุปเสียดินแดน คำประกาศนี้ทำให้ญี่ปุ่นสั่นหวั่นที่จะให้มีข้อตกลงในรูปแบบที่จะสามารถ กล่อมกลุ่มผู้ไม่เกี่ยวข้องในญี่ปุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกองทัพให้ยอมรับได้ อันที่จริงแล้ว เป็นการปิดกั้นมิให้ผู้ที่เต็มใจวางแผนุธาระทำการใด ๆ ได้ อย่างไรก็ตาม เรื่องดังกล่าวก็มี อยู่ประมาณ ๑ สัปดาห์ ในวันที่ ๖ สิงหาคม ค.ศ.๑๙๔๕ ระเบิดไฮโดรเจนลูกแรกก็ถูกทิ้งลงสู่ เมืองฮิโรชima (Hiroshima) และสามวันต่อมา อีกลูกหนึ่งก็ถูกทิ้งลงเมืองนางาซากิเกือบทั้งหมู่ ระเบิดลูกที่สองระเบิดขึ้น เมื่อรัสเซียประกาศสหภาพกับญี่ปุ่นไปแล้วประมาณไม่ถึง ๒๕ ชั่วโมง สำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว เหตุการณ์เหล่านี้ทำให้การยอมจำนนเป็นเรื่องจำยอมบังคับ และอย่างทันทีทันใด

ถึงกระนั้น รัฐมนตรีสังคมและเสนาธิการทหารสองคนก็ปฏิเสธที่จะจำนวน โดยโต้แย้ง ตลอดการประชุมระหว่างสภารัฐสภาสหภาพและรัฐสภาสูงสุด (Supreme War Council) กับรัฐบาลในวันที่ ๙ สิงหาคม ว่า เงื่อนไขต้องมีพร้อมกับการยอมรับคำขาดของฝ่ายพันธมิตร ผลจึงเป็นการ หยุดชะงักกัน และท้ายสุดก็ยุติได้โดยพระจักรพรรดิ ณ ที่ประชุมหน้าพระที่นั่งหลังเที่ยงคืน เมื่อพระองค์ได้ทรงแสดงความเห็นชอบด้วยกันกลุ่มที่เร่งเร้าว่า การยอมจำนนต้องกระทำ โดยมีข้อแม้เรื่องพระราชอำนาจพิเศษในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้บุกครองผู้มีอำนาจอธิบดีโดย ในรูปแบบนี้เองที่มีการยื่นคำตอบไปถึงตัวแทนสวีเดนในวันที่ ๑๐ สิงหาคม เพื่อให้สั่งต่อไป ยังพันธมิตร ฝ่ายพันธมิตรได้ให้คำตอบโดยมีได้ระบุเรื่องพระราชอำนาจพิเศษ ทำให้มีข้อพิพาท

อีกมากในไม่กี่วันต่อมา ซึ่งก็คือสิ่งได้เช่นเคย โดยพระเจ้าพอลูทิกรองเข้าแทน การตัดสินใจยอมแพ้ตามเงื่อนไขพันธมิตรจึงเป็นทางการต่อสาธารณชนในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ค.ศ.๑๙๔๕

นี่ยังไม่ถือว่าเป็นการยุติเรื่องเสียที่เดียว เพราะการมีชัยชนะโดยตลอดของญี่ปุ่นจักต้องสิ้นสุดลงเมื่อันที่ริมด้านมาแล้วด้วยการพยายามกบฏและความไม่สงบเรียบร้อย เหล่านายทหารของกระทรวงสังคม และคณะเสนาธิการได้ตัดสินใจแน่แน่ที่จะขัดขวางองค์พระเจ้าพอลูทิกรอง มีให้ทรงมีพระราชดำรัสยอมแพ้ทางวิทยุกระจายเสียง โดยการบุกเข้าพระราชวังในคืนวันที่ ๑๕ สิงหาคม เพื่อค้นหาแบบบันทึกพระราชดำรัสแม้จะหาไม่พบ คนอื่น ๆ ก็จุดไฟเผาบ้านพักของนายกรัฐมนตรีและประธานคณะองคมนตรี เมื่อทุกอย่างล้มเหลวที่จะผลิกการตัดสินใจ หลายคนรวมหัวนายอนามิรัฐมนตรีสังคมของก็ได้ประโคนอัตโนมิติกรรม หลายคนหน้าตัวตายมากภายในลานตรงข้ามพระบรมมหาราชวัง ท่ามกลางความรุนแรงปั่นป่วนนั้นเองที่ได้มีการออกคำสั่งหยุดยิงในวันที่ ๑๖ สิงหาคม และรัฐบาลใหม่ที่นำโดยเจ้าชายเพื่อให้รัฐบาลมีเกียรติภูมิ ก็ได้ถูกจัดตั้งขึ้นในวันต่อมาเพื่อตรวจสอบให้มีการปฏิบัติตามคำสั่ง ในวันที่ ๒ กันยายน เมื่อรัฐมนตรีหลายคนลงนามในการยอมจำนนเรื่องของอเมริกาในอ่าวโตเกียว กองทัพอเมริกาก็ได้เริ่มเดินทางมาถึงเพื่อยึดครองญี่ปุ่น